

Texter som lagts fram för diskussion vid Fjärde internationalens 18:e världskongress

Bryt med kapitalistisk tillväxt, för ett ekosocialistiskt alternativ

## Manifest för en revolutionär marxism i en tid av kapitalistisk ekologisk och social förstörelse

Vid sitt möte den 24-28 februari 2024 antog Fjärde Internationalens internationella kommitté de resolutioner som föreslagits till den 18:e världskongressen som planeras äga rum i februari 2025. IK godkände de fyra resolutioner som lagts fram av den verkställande byrån. Fyra alternativa texter som lagts fram av två IK-medlemmar avvisades. Ytterligare bidrag till diskussionen kommer att publiceras under perioden fram till kongressen.

Innehållsförteckning:

Inledning

1. Den objektiva nödvändigheten av en ekosocialistisk, antirasistisk, antimilitaristisk, antikolonial och feministisk revolution
2. Den värld vi kämpar för
3. Vår övergångsmetod - för ett antikapitalistiskt övergångsprogram
4. Huvudlinjerna för ett ekosocialistiskt alternativ till kapitalistisk tillväxt
  - 4.1. Mot katastrofer, offentliga förebyggande planer anpassade till sociala behov, under folklig kontroll
  - 4.2. Dela rikedomerna för att ta hand om människor och vår levnadsmiljö, utan avgifter
  - 4.3. Utöka allmänningar och offentlig sektor mot privatisering och marknadsanpassning
  - 4.4. Ta pengarna där de finns: kapitalisterna och de rika måste betala
  - 4.5 Ingen frigörelse utan antirasistisk kamp
  - 4.6. Frihet till rörlighet och att bo på jorden! Ingen människa är illegal!
  - 4.7. Avskaffa onödiga eller skadliga ekonomiska aktiviteter
  - 4.8. Livsmedelssuveränitet! Bort från det industriella jordbruket, industrifisket och köttindustrin
  - 4.9. Folklig reform av staden
  - 4.10 Socialisera energiföretag och storfinans utan kompensation eller återköp för att så snabbt som möjligt komma bort från fossila bränslen och kärnkraft
  - 4.11. För folkens frigörelse och självbestämmande; mot krig, imperialism och kolonialism
  - 4.12. Garantera sysselsättning för alla, säkerställ nödvändig omskolning i ekologiskt hållbara och samhällsnyttiga verksamheter
  - 4.13. Arbeta mindre, lev och arbeta bättre, lev ett gott liv
  - 4.14. Garantera kvinnors rätt att bestämma över sin egen kropp
  - 4.15. Kunskap är till för allmänhetens bästa. Reform av utbildnings- och forskningssystemet
  - 4.16. Rör inte de demokratiska rättigheterna! Folklig kontroll och självorganisering av kamper
  - 4.17. Främja en kulturell revolution baserad på respekt för det levande och "kärlek till Moder Jord"

4.18. Självförvaltad ekosocialistisk planering

5. Global nerväxt sett i ett sammanhang av ojämnr och kombinerad utveckling

6. Mot strömmen, få kamperna att stråla samman för att bryta med den kapitalistiska produktivismen. Ta över makten, inled den ekosocialistiska brytningen baserad på självaktivitet, självorganisering, kontroll underifrån, den bredaste demokratin

## Inledning

inl.1.1. Detta dokument är ett manifest från Fjärde Internationalen som grundades 1938 av Leo Trotskij och hans kamrater för att säkra arvet från oktoberrevolutionen från stalinistisk katastrof. Fjärde internationalen förkastar steril dogmatism och har integrerat de sociala rörelsernas utmaningar och den ekologiska krisen i sitt tänkande och praktik. Dess styrkor är begränsade, men de finns på alla kontinenter och har aktivt bidragit till motståndet mot nazismen, maj 68 i Frankrike, solidaritet med antikoloniala kamper (Algeriet, Vietnam), i framväxten av antiglobaliseringsrörelsen och utvecklingen av ekosocialism.

Fjärde internationalen ser sig inte som den enda förtruppen utan deltar, i mån av sin styrka, i breda antikapitalistiska sammanslutningar. Dess mål är att bidra till bildandet av en ny international av masskaraktär, i vilken den skulle vara en av delarna.

inl.1.2. Vår tidsepok är en epok av dubbel historisk kris. Det socialistiska alternativets kris när det står inför den kapitalistiska civilisationens mångfacetterade kris.

inl.1.3. Om Fjärde internationalen publicerar det här manifestet 2025 så är det för att vi är övertygade att en ekosocialistisk revolutionär process på olika territoriella nivåer, men med en planetär dimension, är mer nödvändig än någonsin. Det handlar nu inte bara om att sätta stopp för de sociala och demokratiska tillbakagångar som följer av den globala kapitalistiska expansionen, utan också om att rädda mänskligheten från en ekologisk katastrof utan motstycke i mänsklighetens historia. Dessa två mål är ouplösligen förbundna med varandra.

Inl.1.4. Det socialistiska projekt som ligger till grund för våra förslag kräver dock en ny bred grund som får näring av en pluralistisk utvärdering av erfarenheter och av de stora rörelser som kämpar mot alla former av överhöghet och förtryck (klass, kön, dominerade nationella grupper etc.). Den socialism vi föreslår skiljer sig radikalt från de modeller som dominerat det senaste århundradet eller från någon stat eller diktatorisk regim. Det är ett revolutionärt projekt, radikalt demokratiskt, som får näring av feministiska, ekologiska, antirasistiska, antikoloniala, antimilitaristiska och HBTQ+-rörelsernas kamper.

Inl. 1.5. Vi har använt termen ekosocialism i några decennier nu eftersom vi är övertygade om att de globala hot och utmaningar som den ekologiska krisen innebär måste genomsyra alla strider inom/mot den existerande världsordningen och kräver en omformulering av det socialistiska projektet. Förhållandet till vår planet, övervinnandet av den "metaboliska revan" (Marx) mellan mänskliga samhällen och deras livsmiljö, och respekten för planetens ekologiska jämvikt är inte bara kapitel i vårt program och vår strategi, utan deras röda tråd.

Inl.1.6. Behovet av att uppdatera den revolutionära marxismens analyser har alltid inspirerat Fjärde Internationalens agerande och tänkande. Vi fortsätter denna ansats i vårt arbete med att skriva detta ekosocialistiska manifest. Vi vill bidra till att formulera ett revolutionärt perspektiv som kan möta 2000-talets utmaningar. Ett

perspektiv som hämtar inspiration från sociala och ekologiska kamper, och från de genuint antikapitalistiska kritiska reflektioner som nu formas runt om i världen.

## 1. Den objektiva nödvändigheten av en ekosocialistisk, antirasistisk, antimilitaristisk, antikolonialistisk och feministisk revolution

1.1. Kapitalet firar segrar, men dess segrar kastar det in i de oöverstigliga motsättningar som Marx lyfte fram. Ställd inför dessa utfärdade Rosa Luxemburg 1915 sin varning: "Socialism eller barbari". Aktualiteten i denna varning är mer brännande än någonsin, eftersom den katastrof som växer omkring oss saknar motstycke. Till farsoter som krig, kolonialism, exploatering, rasism, auktoritärt styre, förtryck av alla slag, har det i själva verket tillkommit ett nytt gissel som förvärrar alla de andra: kapitalets accelererande förstörelse av den naturliga miljö som mänsklighetens överlevnad är beroende av.

1.2. Forskare pekar ut åtta globala indikatorer för ekologisk hållbarhet. För sju av dem har man beräknat farogränser. På grund av den kapitalistiska ackumulationens logik har åtminstone sju redan passerats (klimat, ekosystemens funktionella integritet, kvävecykeln, fosforcykeln, sötvatten i grundvatten, sötvatten i ytvatten och naturliga ekosystemområden, varav sex till och med överskrider "tak" (endast klimatet överskrider inte detta)). De fattiga är de främsta offren, särskilt i fattiga länder.

1.3. Under konkurrensens piska förstärker storindustri och storfinans sitt despotiska grepp över människor och jorden. Förstörelsen fortsätter, trots vetenskapens varningsrop. Liket en automatisk robot kräver vinstbegäret alltid fler marknader och alltid fler varor, och därmed mer exploatering av arbetskraften och mer plundring av naturresurser.

1.4. Det legala kapitalet, det så kallade kriminella kapitalet och den borgerliga politiken är nära sammanflätade. Jorden köps på kredit av bankerna, de multinationella företagen och de rika. De styrande stryper alltmer de mänskliga och demokratiska rättigheterna genom brutalt förtryck och teknisk kontroll. En ny fascism erbjuder sina tjänster för att rädda systemet genom lögn, rasism, sexism, främlingsfientlighet och social demagogi.

1.5. Det är en underdrift att säga att gränserna för hållbarhet överskrids även på det sociala planet.

1.6. Med sina lustjakter, sina jetplan, sina pooler, sina stora exklusiva golfbanor, sina många stadsjeepar, sin rymdturism, sina smycken, sin "haute couture" och sina lyxiga hem i världens alla hörn äger den rikaste procenten lika mycket som 50 procent av världens befolkning. "Trickle down-teorin" är en myt. Det är till de rika som välståndet "sipprar", inte tvärtom. Fattigdomen ökar även i "utvecklade" länder. Arbetsinkomsterna pressas hänsynslöst nedåt, sociala skyddsnät, där de finns, monteras ned. Den kapitalistiska världsekonomin flyter på en ocean av skulder, exploatering och ojämlikhet.

1.7. Den orättvisa fördelningen av resurser skapar miljörelaterade problem bland olika etniska grupper och raser. I utvecklade kapitalistiska samhällen, och ofta i kapitalistiska samhällen under utveckling, är det till exempel fattiga och rasifierade människor som vanligtvis bor i de områden som är mest drabbade av föroreningar, med högre koncentration av skräp, samt i riskområden som saknar stadsplanering

som sluttningar och kullar. Miljörasism är ett annat ansikte på den exkludering som kapitalismen innebär för rasifierade och fattiga människor.

1.8. Ojämligheter och diskriminering drabbar särskilt kvinnor, som fortfarande utför det mesta av hushålls- och omsorgsarbetet, oavsett om det är gratis eller betalt. De får endast 35% av arbetsinkomsterna. I vissa regioner i världen (Kina, Rysslan och Centralasien) minskar deras andel, ibland betydligt. Förutom arbete utsätts kvinnor för angrepp på alla fronter som just kvinnor - från sexistiskt och sexuellt våld till rätten till mat, rätten till utbildning, rätten att bli respekterad och rätten att bestämma över sin egen kropp.

1.9. Medan gamla människor från arbetarklassen (och även några från "medelklassen") kasseras, stympas framtida generationers liv i allmänhet i förskott. De flesta föräldrar i arbetarklassen tror inte längre att deras barn kommer att leva bättre än de själva gör. Ett växande antal ungdomar ser med fasa, raseri, sorg och saknad den organiserade förstörelsen av deras värld, våldtagen, rensad som en fisk, dränkt i betong, uppslukad av den själviska beräkningens kalla vatten: den programmerade förstörelsen av deras framtid.

1.10. Svält, osäker livsmedelsförsörjning och undernäring var gissel som hade minskat i slutet av 1900-talet; nu ökar de igen till följd av en katastrofal samverkan mellan neoliberalism, militarism och klimatförändringar. Nästan en av tio människor är hungriga, nästan en av tre lider av osäker livsmedelsförsörjning, mer än tre miljarder har inte råd med en hälsosam kost. Etthundrafemtio miljoner barn under fem år lider av hunger.

1.11. Hoppet om en fredlig värld på kort sikt försvinner. Mer än 30 länder i världen befinner sig eller har nyligen befunnit sig i krig av betydande storlek, däribland Sudan, Irak, Jemen, Palestina, Syrien, Ukraina, Libyen, Kongo (RD) och Myanmar. Klimatkrisen i sig, väderfenomenet och de resulterande intensiva migrationsströmmarna underblåser många konflikter runt om i världen. Lidandet, förflyttningarna och dödsfallen bland befolkningarna är enorma.

1.12. Medan imperialismerna käbblar ifrågasätts brådskande åtgärder för klimatomställning och en hållbar framtid. Förutom att krig är katastrofala i termer av människoliv, attackerar kvinnors kroppar, använder våldtäkt som ett terrormedel och avhumaniserar det kollektiva livet, är de skadliga för den planet vi lever på. De förstör livsmiljöer, orsakar skogsskövling, förgiftar marken, vattnet och luften och är stora källor till koldioxidutsläpp.

1.13. Det brutala ryska kriget mot Ukraina 2022 och den nya nivån av etnisk rensning som begås i Gazakriget 2023/24 mot det palestinska folket är stora brott mot mänskligheten. Båda fallen bekräftar den barbariska karaktären hos dagens kapitalism. Den ryska imperialistiska aggressionen mot Ukraina 2022 har skapat geopolitiska spänningar på global nivå. Det bekräftar att vi är på väg in i en ny era av mellanimperialistisk konkurrens om global hegemoni, med USA och dess allierade på ena sidan och Kina och dess allierade på den andra. Mark-, energi- och mineralresurser är en viktig del av denna mellanimperialistisk konkurrens.

1.14. Alla skulle kunna ha ett bra liv på jorden, men kapitalismen är en exploaterande, macho, rasistisk, krigisk, auktoritär och dödlig rovdrift. Produktivism är destruktivism. På två århundraden har den lett mänskligheten in i en djup ekosocial återvändsgränd.

1.15. Klimatförändringen är den farligaste aspekten av den ekologiska förstörelsen, det är ett hot mot mänskligt liv som saknar motstycke i historien. Jorden riskerar att

bli ett biologiskt ödeland, obeboeligt för miljarder fattiga människor som inte är ansvariga för denna katastrof. För att stoppa denna katastrof måste vi halvera de globala koldioxid- och metangasutsläppen före 2030 och eliminera dem före 2050.

Så, som en prioritet måste vi bannlysa fossila bränslen, jordbruksindustrin, köttindustrin och hyperrörlighet... det vill säga producera mindre globalt sett.

1.16. Å ena sidan ställer den kapitalistiska ackumulationens vansinne mänskligheten inför det akuta behovet av en global minskning av den totala energiförbrukningen och därmed av den materiella produktionen och transporterna. Å andra sidan lever tre miljarder människor, främst i det globala syd(1), under förfärliga förhållanden på grund av kapitalism och imperialism. Social rättvisa kräver att vissa typer av produktion växer för att uppfylla deras enorma otillfredsställda behov: bra hälso- och sjukvårdssystem, anständiga bostäder, bra mat, bra utbildning, kollektivtrafik, rent vatten, social trygghet för alla...

1.17. Finns det en väg ut ur denna motsägelse? Ja, det finns det. Det är möjligt för människor att leva gott samtidigt som de konsumerar mycket mindre än tidigare, tack vare tekniska framsteg inom bland annat medicin, byggande och energieffektivitet. Klimatpåverkan från produktion som syftar till att tillfredsställa mänskliga behov, särskilt när den planeras demokratiskt och antas av den offentliga sektorn i ett sammanhang av social jämlikhet, är mycket lägre än klimatpåverkan från produktion som syftar till att tillfredsställa de rikas behov genom BNP-tillväxt och blind marknadskonkurrens för vinst. Den rikaste 1 procenten släpper ut nästan dubbelt så mycket CO<sub>2</sub> som de fattigaste 50 procenten. De rikaste 10 procenten står för mer än 50 procent av koldioxidutsläppen. De fattiga släpper ut mycket mindre än 2-2,3 ton CO<sub>2</sub> per person och år (den genomsnittliga volym som måste uppnås till 2030 om vi vill nå nettonollutsläpp till 2050 med 50% sannolikhet). Att förse de fattiga med vad de behöver skulle ha en begränsad ekologisk påverkan. För att stoppa katastrofen krävs i själva verket ett samhälle som ger välfärd och garanterar jämlikhet som aldrig förr. Ett eftersträvänt perspektiv, men de 1% rikaste borde dela sina utsläpp med trettio om några år. Ändå vägrar de att göra ens den minsta ansträngning! Tvärtom: de vill ha ännu fler privilegier!

1.18. Regeringar har lovat att hålla sig under +1,5°C, att bevara den biologiska mångfalden, att uppnå så kallad "hållbar utveckling" och att respektera principen om "gemensamt men differentierat ansvar och kapacitet" i den ekologiska krisen, ... samtidigt som man producerar ännu fler varor och använder ännu mer energi. Det är uteslutet att alla dessa sammanslagna löften kommer att respekteras av kapitalet.

Fakta visar att:

1.18.1. - Trettio år efter världstoppmötet i Rio (1992) är den globala energimixen fortfarande helt dominerad av fossila bränslen (84% år 2020). Den totala produktionen av fossila bränslen har ökat med 62% från 83 Terawatt-timmar (TWh) år 1992 till 136 TWh år 2021, förnybara energikällor adderar till det huvudsakligen fossila energisystemet och erbjuder mer kapacitet och nya marknader för kapitalister(2)

1.18.2. - I samband med den energikris som utlöstes efter pandemin och som fördjupades av den ryska imperialismens krig mot Ukraina, återupplivade alla kapitalistiska makter kol, olja, naturgas (inklusive skiffergas) och kärnkraft.

1.18.3. - Den amerikanska imperialismen, som är den främsta historiskt ansvariga kraften för klimatförändringarna, har enorma medel för att bekämpa katastrofen, men dess politiska företrädare underordnar på ett brottligt sätt denna kamp för att skydda sin världshegemoni, när de inte helt enkelt förnekar den.

1.18.4. - De åtgärder som stora förorenare genomför under beteckningen "minskade koldioxidutsläpp" misslyckas inte bara med att ta itu med klimatkrisens magnitud utan ökar också extraktivismen, främst i de dominerade länderna, men också i norr och haven, på bekostnad av befolkningarna och ekosystemen.

1.18.5. - Dessa så kallade "minskade koldioxidutsläpp" förvärrar imperialistiskt beslagtagande av land och utnyttjande av arbetskraft i syd, med de lokala borgarklassernas medverkan (vilket exemplifieras av olika investeringsprojekt som bygger på användning av sol- och vindenergi, särskilt i "fria ekonomiska zoner" i fattiga länder, för att producera "grön vätgas" som ska förse industrier i utvecklade länder).

1.18.6. - "Koldioxidmarknader", "koldioxidkompensation", "kompensation för biologisk mångfald" och "marknadsmekanismer", som bygger på uppfattningen att naturen är ett kapital drabbar de minst ansvariga, de fattiga, i synnerhet ursprungsbefolkningarna, de rasifierade och folken i syd i allmänhet.

1.19. Abstrakta begrepp som "cirkulär ekonomi", "resiliens", "energiomställning" och "biomimik", som är giltiga i teorin, blir i praktiken ihåliga formler så snart de används i den kapitalistiska produktionens tjänst. Om det inte finns någon plan för omställning av produktionen i samhället som helhet, får tekniska förbättringar (t.ex. för att göra energiproduktionen billigare) ofta en rebound-effekt(3): en sänkning av energipriset leder i allmänhet till högre energi- och materialförbrukning.

1.20. Inför klimatkrisen kommer den kapitalistiska ackumulationsfetischismen i slutändan bara att lämna två alternativ: att använda trollkarlsteknik (kärnkraft, avskiljning av koldioxid och geoengineering ...) ... eller låta "naturen" eliminera några miljarder fattiga människor i fattiga länder.

1.21. Politiskt spelar den gröna kapitalismens impotens och orättvisa i händerna på en fossil, konspiratorisk, kolonialistisk, rasistisk, våldsamt macho och HBT-fobisk neofascism, som inte avskräcks av denna andra möjlighet. En sektor av de rika marscherar mot ett enormt brott mot mänskligheten och satsar cyniskt på att deras rikedom kommer att skydda dem och låta de fattiga dö.

1.22. Den nyliberala "gröna" kapitalismen och den klimatförnekande extremhögern är inte samma sak, den senare är mycket värre, men ingen av dessa regimer kan förhindra att den globala uppvärmningen fortsätter med allvarliga konsekvenser, och den första föder den andra. Även om offren är fler i fattiga länder kommer även de rika länderna att drabbas av kraftiga förluster.

Världskapitalismen går inte gradvis framåt mot fred och hållbar utveckling, den går baklänges och med stora steg mot krig, ekologisk katastrof, folkmord och nyfascistiskt barbari.

1.23. Inför denna utmaning räcker det inte att ifrågasätta den nyliberala regimen och att omvärdera statens roll. Det skulle inte ens räcka med att stoppa ackumulationsdynamiken (ett omöjligt mål under kapitalismen!) Den globala totala energiförbrukningen måste minska radikalt, vilket innebär att vi måste producera mindre och transportera mindre globalt.

1.24. För att respektera denna klimat- ekologiska begränsning måste ekonomins inriktning förändras uppifrån och ner: vetenskapen och de tekniska framstegen måste användas för att tillfredsställa mänsklighetens sociala behov och återskapa det globala ekosystemet, i stället för att tillfredsställa kapitalisternas jakt på vinst. Det är den enda lösningen som gör det möjligt att förena det legitima behovet

av välbefinnande för alla och förnyelsen av det globala ekosystemet. Rättvis tillräcklighet och rättvis nedväxt, ekosocialistisk nedväxt, är ett oeftergivligt villkor för räddning.

1.25. Att ta sig ur det produktivistiska dödläget är endast möjligt under följande förutsättningar:

1.25.1. - överge "teknik-solutionismen", det vill säga tanken att lösningen kommer att komma från ny teknik (deras påverkan på energi och resurser är ofta underskattad eller inte beaktad), på ett ekologiskt klokt sätt besluta att använda de medel vi har, de räcker för att tillgodose allas behov:

1.25.2. - minska drastiskt de rikas ekologiska fotavtryck för att möjliggöra ett gott liv för alla,

1.25.3. - sätta stopp för den fria kapitalmarknaden (aktiemarknader, privata banker, pensionsfonder),

1.25.4 - reglera marknader för varor och tjänster,

1.25.5 - maximera direkta relationer mellan producenter och konsumenter på alla nivåer i samhället, och processerna för att utvärdera behov och resurser utifrån bruksvärden och ekologiska och sociala prioriteringar,

1.25.6. - bestäm demokratiskt vilka behov dessa bruksvärden ska tillgodose och hur,

1.25.7. - inkludera i centrum av detta demokratisk överläggning som tar hand om människor och ekosystem, försiktig respekt för levande varelser och för ekologiska gränser,

1.25.8. - följaktligen, undertryck onödig produktion och onödiga transporter, ompröva och omorganisera all produktiv verksamhet, dess cirkulation och konsumtion.

1.26. Dessa villkor är nödvändiga men inte tillräckliga. Sociala och ekologiska kriser är en och samma sak. Vi måste återuppbygga ett frigörande projekt för de exploaterade och förtryckta. Ett klassbaserat projekt som, utöver grundläggande behov, gynnar att vara, framför att ha. Ett projekt som i grunden förändrar beteende, konsumtion, förhållandet till resten av naturen, synen på lycka och människans vision av världen. Ett antiproduktivistiskt projekt för att leva bättre genom att ta hand om det levande på den enda beboeliga planeten i solsystemet.

1.27. Kapitalismen har försatt mänskligheten i en liknande dyster situation tidigare, särskilt under upprinnelsen till första världskriget. Nationalistisk hysteri grep tag i massorna och socialdemokratin, som svek sitt löfte att svara på krig med revolution, gav grönt ljus till de värsta morderna i mänsklighetens historia. Trots detta definierade Lenin situationen som "objektivt revolutionär": endast revolutionen kunde stoppa slakten, sade han. Historien gav honom rätt: revolutionen i Ryssland och dess tendens att sprida sig tvingade bourgeoisieerna att sätta stopp för massakern. Jämförelsen har naturligtvis sina begränsningar. Förmedlingarna mot revolutionär handling är oändligt mycket mer komplexa idag, men samma uppvaknande av medvetandet är nödvändigt. Inför den ekologiska krisen är en antikapitalistisk revolution än mer objektivt nödvändig. Det är detta grundläggande slutsats som måste ligga till grund för utarbetandet av ett program, en strategi och en taktik, eftersom det inte finns något annat sätt att undvika katastrofen.

1.28. Allt hänger på utfallet av kampen. Oavsett hur djup katastrofen är, i varje skede, kommer kampen att göra skillnad. Inom kamperna beror allt på de ekosocialistiska aktivisternas förmåga att organisera sig, för att kunna orientera sig i praktiken med ett historiskt nödvändigt alternativ som kompass.

fotnoter:

(1) I detta dokument använder vi begreppet "Globala Syd" för att beskriva beroende länder, dominerade länder och perifera länder i Asien, Afrika och Latinamerika. Vi använder alla dessa uttryck för att referera till samma verklighet. Vi inkluderar inte länder som Kina, Ryssland, oljemonarkierna etc. i det globala syd, eftersom de intar en specifik plats i det kapitalistiska världsherraväldet och inte kan betraktas som "dominerade".

(2) Terawatt-timme (1 TWh = 1 miljard kWh). Denna energienhet används för att mäta elproduktionen i ett kraftverk (några TWh) eller en nationell produktion. En kilowattimme motsvarar till en jämn effekt på en kilowatt som körs under en timme och motsvarar 3,6 miljoner joule eller 3,6 megajoule.

(3) Denna rebound-effekt är också känd som "Jevons paradox".

## 2. Den värld vi kämpar för

2.1. Vårt projekt för ett framtida samhälle formulerar social och politisk frigörelse med kravet att stoppa förstörelsen av liv, och att reparera så mycket som möjligt av den skada som redan har skett.

2.2. Vi vill (försöka) föreställa oss vad ett gott liv skulle vara för alla överallt samtidigt som vi minskar förbrukningen av materia och energi, och därmed minskar den materiella produktionen. Det handlar inte om att ge en färdig modell, utan om att våga tänka oss en annan värld, en värld som får oss att vilja kämpa för att bygga den genom att bryta med kapitalism och produktivism.

*"Ja, det är bröd vi kämpar för, men vi kämpar också för rosor."*

2.3. Ett gott liv för alla förutsätter att grundläggande mänskliga behov tillgodoses, hälsosam mat, hälsa, tak över huvudet, ren luft och rent vatten.

2.4. Ett gott liv är också ett valt liv, tillfredsställande och kreativt, engagerat i rika och jämlika mänskliga relationer, omgivet av skönheten i världen och människans prestationer.

2.5. Vår planet har (fortfarande) tillräckligt med odlingsbar mark, dricksvatten, sol och vind, biologisk mångfald och resurser av alla slag för att tillgodose, legitima, mänskliga behov, samtidigt som vi avstår från klimatskadliga fossila bränslen och kärnkraft. Vissa av dessa resurser är dock begränsade och därför uttömliga, medan andra, även om de är outtömliga, kräver att människan använder material som är uttömliga eller till och med sällsynta och vars utvinning är ekologiskt skadlig. Hur som helst, eftersom användningen av dem inte kan vara obegränsad använder vi dem försiktigt och sparsamt, på ett ekologiskt klokt sätt.

2.6. Eftersom de är livsnödvändiga är de undantagna från privat ägande och betraktas som allmännytta, då de måste gynna hela mänskligheten idag och på lång sikt. För att garantera dessa gemensamma tillgångar över tid upprättas gemensamma regler som definierar användningsområdena men också gränserna för dessa användningsområden, skyldigheterna att ta hand om eller reparera.



2.7. Eftersom en mangrove inte sköts på samma sätt som en inlandsis, en våtmark inte på samma sätt som en sandstrand, en tropisk skog inte på samma sätt som en flod, eftersom solenergi inte följer samma regler och inte innebär samma materiella begränsningar som vind- eller vattenkraft, kan utarbetandet av regler bara vara resultatet av en demokratisk process som involverar de direkt berörda, arbetare och invånare.

2.8. Vår allmännytta är också alla de tjänster som gör det möjligt för oss att på ett jämlikt sätt, och därför avgiftsfritt, tillgodose behoven av utbildning, hälsa, kultur, tillgång till vatten, energi, kommunikation, transporter osv. Även dessa tjänster förvaltas och organiseras demokratiskt av hela samhället.

2.9. Tjänster som handlar om människor och den vård de behöver i livets olika skeden bryter ner uppdelningen mellan offentligt och privat, samtidigt som man respekterar allas integritet, och slutar tilldela kvinnor dessa uppgifter genom att socialisera dem, dvs. genom att göra dem till hela samhällets angelägenhet. Dessa tjänster för social reproduktion är, bland andra, viktiga verktyg för att bekämpa patriarkalt förtryck.

2.10. Alla dessa decentraliserade, deltagarbaserade, samhällsbaserade "offentliga tjänster" utgör grunden för en icke-auktoritär social organisering.

2.11. På samhällsnivå gör den demokratiska ekologiska planeringen det möjligt för människor att återta de stora sociala val som rör produktionen, att i egenskap av medborgare och användare besluta om vad som ska produceras och hur det ska produceras, vilka tjänster som måste tillhandahållas, men också vilka gränser som är acceptabla för användningen av materiella resurser som vatten, energi, transporter, mark osv. Dessa val förbereds och belyses genom kollektiva överläggningsprocesser som bygger på tillägnande av kunskap, vare sig den är vetenskaplig eller härrör från befolkningens erfarenheter, på de förtrycktas självorganisering (kvinnors, befrielseörelser, rasifierade folk, personer med funktionsnedsättningar etc.) för att trycka tillbaka gränserna för utveckling och för att fortsätta den medvetna kampen mot diskriminering och förtryck.

2.12. Denna globala ekonomiska och politiska demokrati är sammansatt med flera decentraliserade kollektiv/kommittéer: de som gör det möjligt att fatta beslut på lokal nivå, i staden eller grannskapet, om organiseringen av det offentliga livet och de som gör det möjligt för arbetare och producenter att kontrollera förvaltningen och organiseringen av sin arbetsplats, att besluta om sättet att producera och därmed att arbeta. Det är kombinationen av dessa olika nivåer av demokrati som möjliggör samarbete och inte konkurrens, en förvaltning som är rättvis ur ekologisk och social synvinkel och som är tillfredsställande ur mänsklig synvinkel, på arbetsplatsnivå, företagsnivå, branschnivå ... men också på grannskapsnivå, stadsnivå, samhällsnivå, regionnivå, landsnivå och till och med på planetär nivå!

2.13. Alla beslut om produktion och distribution, om hur vi vill leva, styrs av principen: decentralisera så mycket som möjligt, samordna så mycket som nödvändigt.

2.14. Att ta ansvar för sitt liv, och att delta i sociala gemenskaper kräver tid, energi och kollektiv intelligens. Lyckligtvis tar arbetet med produktion och social reproduktion bara upp några timmar om dagen.

2.15. Produktionen är uteslutande inriktad på att tillfredsställa demokratiskt fastställda behov. Produktion och distribution organiseras på ett sådant sätt att resursförbrukningen minimeras och att avfall, föroreningar och utsläpp av växthusgaser elimineras, och syftar ständigt till nykterhet och "programmerad

hållbarhet" (i motsats till kapitalismens programmerade föråldring, oavsett om den är planerad eller helt enkelt beror på profitjaktens logik). Att producera så nära behoven som möjligt gör det möjligt att minska transporterna och få en bättre förståelse för det arbete, de material och den energi som krävs.

2.16. Jordbruket är således ekologiskt, småskaligt och lokalt för att säkerställa livsmedelssuveränitet och skydd av den biologiska mångfalden. Processverkstäder och distributionskanaler säkerställer att det mesta av maten produceras i korta kretslopp.

2.17. Energisektorn som baseras på förnybara energikällor är så decentraliserad som möjligt för att minska förlusterna och optimera källorna. Aktiviteter relaterade till social reproduktion (hälsa, utbildning, vård av äldre eller beroende personer, barnomsorg etc.) utvecklas och förbättras, varvid man ser till att inte reproducera könsstereotyper.

2.18. Även om arbetet tar mindre tid i anspråk har det en viktig plats eftersom det tillsammans med naturen och genom att ta hand om den producerar det som är nödvändigt för livet.

2.19. Självförvaltning av produktionsenheter i kombination med demokratisk planering gör det möjligt för arbetarna att kontrollera sin verksamhet, besluta om hur arbetet ska organiseras och fundera kring uppdelningen mellan manuellt och intellektuellt arbete. Överläggningarna sträcker sig till valet av teknik beroende på om den gör det möjligt för arbetskollektivet att kontrollera produktionsprocessen eller inte. Att ge företräde åt konkret, praktisk och verklig kunskap om arbetsprocessen, åt kollektivt och individuellt kunnande och åt kreativitet, gör det möjligt att konstruera och tillverka robusta föremål som kan demonteras och repareras, som kan återanvändas och vid behov återvinnas samt att minska förbrukningen av material och energi från tillverkning till användning.

2.20. På alla områden kombineras övertygelsen om att göra något nyttigt med tillfredsställelsen av att göra det bra. När det gäller tråkiga uppgifter som att plocka skräp är alla uppmärksamma på att minska belastningen och svårigheten. Det finns dock fortfarande en nödvändig del som utförs av alla i tur och ordning.

2.21. En stor del av den materiella produktionen kan avindustrialiseras eftersom volymen minskar kraftigt (hela eller delar av kläder eller livsmedel) och hantverkskunskaper, som alla kan utbildas i, bör värderas högre.

2.22. Genom att befria arbetet från alienation kan vi upphäva gränsen mellan konst och liv i en slags "lyxkommunism". Vi kan behålla eller dela verktyg, möbler, en cykel, kläder ... hela livet eftersom de är genialt designade och vackra.

Att vara snarare än att ha

*"Endast det som är bra för alla är värt dig. Endast det som varken privilegierar eller nedvärderar någon är värt att produceras."* (A. Gorz).

2.23. Frihet ligger inte i obegränsad konsumtion, utan i vald och förstådd självbegränsning, definierad mot konsumistisk alienation. Kollektiva överläggningar gör det möjligt att bryta ned konstgjorda behov och definiera "allmängiltig-görande" behov, dvs. behov som inte är förbehållna vissa människor eller vissa delar av världen, och som måste tillfredsställas.

2.24. Sann rikedom ligger inte i oändlig ökning av varor, att ha, utan i

ökningen av fri tid, att vara. Fritiden öppnar upp för möjligheten att förverkliga sig själv i lek, studier, samhällelig aktivitet, konstnärligt skapande, mellanmännsliga relationer och med resten av naturen.

2.25. Så vi öppnar dörren för en hel del aktivitet eftersom vi har tid att tänka på det och eftersom vi kan göra det med omsorg om människor och med resten av naturen i centrum.

2.26. De platser där vi bor, varje utrymme där vi umgås, tillhör oss för att bygga andra mellanmännsliga sociala relationer. Befriade från markspekulation och bilism kan vi tänka om när det gäller användningen av offentliga platser och överbygga skillnaden mellan centrum och periferi, mångfaldiga rekreations-, mötes- och gemensamhetsutrymmen, av-konstgjordifiera städer med stadsjordbruk och gemensam trädgårdsodling, återställa biotoper som är inbäddade i stadsväven ... Och utöver det, genomföra en långsiktig politik som syftar till att återställa balansen mellan stads- och landsbygdsbefolkningen och övervinna motsättningen mellan stad och land för att återskapa beboeliga, hållbara männsliga samhällen på en skala som möjliggör verklig demokrati.

2.27. Våra önskningar och känslor är inte längre något som kan köpas och säljas. Valmöjligheterna blir mycket större för alla. Alla kan utveckla nya sätt att ha sexuella relationer, att leva, arbeta och uppfostra barn tillsammans, att bygga livsprojekt på ett fritt och mångsidigt sätt, med respekt för varje persons personliga beslut och männslighet, med tanken att det inte finns ett ensamt möjligt alternativ eller något alternativ som är bättre än de andra. Familjen kan sluta vara en plats för reproduktion av dominans och sluta vara den enda möjliga formen av kollektivt liv. Vi kan således ompröva föräldraskapets form på ett mer kollektivt sätt, politisera våra personliga beslut om moderskap och föräldraskap, reflektera över hur vi ser på barndom och de äldres eller funktionsnedsattas roll, de sociala relationer vi etablerar med dem och hur vi kan bryta den logik av dominans som vi har internaliserat och ärvt från tidigare samhällen.

2.28. Vi bygger en ny kultur, motsatsen till våldtäktskulturen. En kultur som erkänner alla cis- och transkvinnors kroppar och deras önskningar, som erkänner alla som subjekt kapabla att bestämma över sina kroppar, sina liv och sin sexualitet, som synliggör att det finns tusen sätt att vara en person och att leva och uttrycka sitt kön och sin sexualitet.

2.29. Sexuell aktivitet med frivilligt samtycke som är njutbar för alla som deltar är i sig självt ett tillräckligt rättfärdigande.

2.30. Vi måste lära oss att tänka på det ömsesidiga beroendet mellan levande varelser, och utveckla en uppfattning om förhållandet mellan männsligheten och naturen som förmodligen i vissa avseenden kommer att likna ursprungsbefolkningarnas, men som trots allt kommer att vara annorlunda. En uppfattning där de etiska begreppen försiktighet, respekt och ansvar, liksom förundran över världens skönhet, ständigt kommer att samspela med en vetenskaplig förståelse som både är alltmer förfinad och alltmer medveten om sin ofullständighet.

### 3. Vår övergångsmetod

3.1. Av vår analys av kapitalismen och särskilt den härskande klassens politik i förhållande till ekologiska faror och klimatförändringar följer detta:

3.2. För det första att det finns ett behov av ett övergripande alternativ och en social plan som bygger på produktion av bruksvärden snarare än bytesvärden. Att vrida på den ena eller andra skruven inom systemet och utan att ändra produktionssättet kommer inte att kunna avvärja eller ens avsevärt mildra de nuvarande kriserna, och de katastrofer som vi står inför och som kommer att komma på grund av det kapitalistiska systemets fortbestånd. En av de viktiga uppgifterna för en revolutionär politik är att förmedla denna insikt.

3.3. Förståelsen för behovet av en global revolutionär förändring är en uppgift som inte kan lösas direkt och utan svårigheter i praktiken. Det är därför det, för det andra, är viktigt att kombinera presentationen av det globala perspektivet med att lägga fram omedelbara krav för vilka mobiliseringar verkligen kan utvecklas eller främjas.

3.4. För det tredje måste det understrykas att människor inte kan övertygas enbart genom argumentation. För att få människor att vända sig bort från det kapitalistiska systemet, och för att uppmuntra dem att göra motstånd, krävs framgångsrika strider som ger mod och visar att delsegrar är möjliga.

3.5. Och för det fjärde kräver framgångsrika kamper bättre organisation. Detta är alltid sant i princip, men idag, i tider då fackföreningarna (i många delar av världen) i stort sett har försvunnit politiskt och vänstern är splittrad, är det viktigt att främja praktiskt samarbete på ett icke-sekteristiskt sätt, särskilt inom den antikapitalistiska vänstern, och samtidigt stödja arbetarna i deras självorganisering.

3.6. Å ena sidan är tiden knapp om vi inte vill se avgörande tippunkter passeras och se den globala uppvärmningen accelerera bortom kontroll. Å andra sidan är det stora flertalet människor inte redo att ta upp kampen för ett annat system, dvs. att störta kapitalismen. Detta beror delvis på bristande kunskap om den övergripande situationen, men i ännu högre grad på bristande perspektiv av hur alternativet kan eller bör se ut. Därtill kommer att det sociala och politiska styrkeförhållandet mellan klasserna inte direkt uppmuntrar till konfrontation med den kapitalistiska samhällsordningens härskare och profitörer.

3.7. Å andra sidan har ett reformprogram som vill reformera kapitalismen eller övervinna den bit för bit (och som dessutom styrs uppifrån) inte heller någon chans att lyckas. Reformers som accepterar det kapitalistiska systemets regler klarar inte av att möta den ekologiska krisens utmaningar. Och stegvisa förändringar i ekonomin och staten har aldrig lett till ett systemskifte. Kapitalismens ägare och profitörer kommer inte att stillatigande se på när deras rikedomar konfiskeras och deras sätt att berika sig bit för bit berövas sin grund.

3.8. Tiden är knapp och det finns ett behov av brådskande åtgärder. Vissa motståndare till ekosocialismen argumenterar för milda reformer "eftersom vi inte kan vänta på en världsrevolution". Nåväl, ekosocialismens partisaner föreslår inte att vi ska vänta! Vår strategi är att börja NU, med konkreta övergångs krav. Det är början på en process mot en global förändring. Detta är inte separata historiska stadier, utan dialektiska moment i samma process. Varje lokal- eller delseger är ett steg i denna rörelse, som förstärker självorganisering och uppmuntrar kampen för nya segrar.

3.9. I de kommande klasstriderna (de är en bas för kampen om hegemoni som involverar bredare lager av arbetarklassen, ungdomar, kvinnor, ursprungsbefolkning osv.) måste det stå klart att det i slutändan inte finns någon väg förbi ett verkligt systemskifte och frågan om makten. Den härskande klassen måste exproprieras och dess politiska makt måste störtas.

## För ett antikapitalistiskt övergångsprogram

3.10. Övergångsmetoden föreslogs redan av Marx och Engels i sista avsnittet av Kommunistiska Manifestet (1848). Men det var Fjärde Internationalen som gav den dess moderna innebörd i Övergångsprogrammet från 1938. Dess grundläggande antagande är att revolutionärerna måste hjälpa massorna att finna en bro mellan dagskrav och revolutionens socialistiska program i den dagliga kampen. Denna bro bör innefatta ett system av övergångskrav, som härrör från dagens förhållanden och från dagens medvetenhet hos breda lager av arbetarklassen; målet är att leda sociala strider mot proletariatets erövring av makten.

3.11. Revolutionärer förkastar naturligtvis inte de traditionella gamla "minimikravens" program: de försvarar självklart arbetarnas demokratiska rättigheter och sociala erövringar. Men de föreslår ett system med övergångskrav, som kan förstås på ett lämpligt sätt av de exploaterade och förtryckta, men som samtidigt riktar sig mot själva grunderna för den borgerliga regimen.

3.12. De flesta av de övergångskrav som nämndes i 1938 års program är fortfarande relevanta idag: glidande löneskala och glidande arbetstidsskala; arbetarkontroll av fabriker, öppnande av företagens "hemliga" konton; expropriering av privata banker, expropriering av vissa grupper av kapitalister, bland andra. Syftet med sådana förslag är att ena bredast möjliga folkliga massor i kamp kring konkreta krav som står i objektiv motsättning till det kapitalistiska systemets regler.

3.13. Men vi måste uppdatera vårt program med övergångskrav för att kunna ta hänsyn till 2000-talets nya förhållanden, och i synnerhet den nya situation som skapats av den ekologiska krisen och den överhängande risken för katastrofala klimatförändringar. I dag måste dessa krav ha en socioekologisk och potentiellt en ekosocialistisk karaktär.

3.14. Syftet med de ekosocialistiska övergångskraven är strategiskt: att kunna mobilisera stora delar av arbetarna i städerna och på landsbygden, kvinnor, ungdomar, offer för rasism eller nationellt förtryck, liksom fackföreningar, sociala rörelser och vänsterpartier i en kamp som utmanar det kapitalistiska systemet och det borgerliga styret. Dessa krav, som kombinerar sociala och ekologiska intressen, måste betraktas som nödvändiga, legitima och relevanta av de exploaterade och förtryckta, i enlighet med deras givna nivå av social och politisk medvetenhet. I kampen blir människor medvetna om behovet av att organisera sig, förena sig och kämpa, de börjar också förstå vem som är fienden: inte bara lokala krafter, utan själva systemet. Syftet med de ekosociala övergångskraven är att tack vare kampen öka de exploaterades och förtrycktas sociala och politiska medvetenhet, deras antikapitalistiska förståelse och förhoppningsvis ett ekosocialistiskt revolutionärt perspektiv.

3.15. Några av dessa krav har en allmängiltig karaktär: till exempel avgiftsfri kollektivtrafik. Det är både ett ekologiskt och ett socialt krav, och det innehåller frön till den ekosocialistiska framtiden: offentliga tjänster kontra marknad, och gratifikation kontra kapitalvinst. Deras strategiska betydelse är dock inte densamma i olika samhällen och ekonomier. Ekosocialistiska övergångskrav måste ta hänsyn till massornas behov och strävanden, i enlighet med deras lokala uttryck i de olika delarna av det kapitalistiska världssystemet.

## 4. Huvudlinjerna i ett ekosocialistiskt alternativ till kapitalistisk tillväxt

Inl.4.1. Att tillfredsställa verkliga sociala behov och samtidigt respektera ekologiska begränsningar är endast möjligt genom att bryta med kapitalismens produktivistiska och konsumistiska logik, som ökar ojämlikheten, skadar de levande och "förstör de enda två källorna till all rikedom - jorden och arbetarna" (Marx). Att bryta denna logik innebär att prioritera följande kraftlinjer. De bildar en sammanhängande helhet, som kan kompletteras och brytas ned i enlighet med nationella och regionala särdrag. Naturligtvis finns det på varje kontinent och i varje land specifika åtgärder som måste föreslås i ett övergångsperspektiv.

#### 4.1. Mot katastrofer, offentliga förebyggande planer anpassade till sociala behov, under folklig kontroll

Vissa effekter av klimatkatastrofen är oåterkalleliga (stigande havsnivåer) eller kommer att pågå under lång tid (värmeböljor, torka, exceptionella nederbörds mängder, våldsammare tornados etc.). Kapitalistiska försäkringsbolag skyddar inte de folkliga klasserna, eller (i bästa fall) skyddar dem dåligt. Inför dessa plågor har de rika bara ordet "anpassning" på sina läppar. "Anpassning" till uppvärmningen för dem tjänar 1) till att avleda uppmärksamheten från de strukturella orsaker som deras system är ansvarigt för, 2) till att fortsätta sina skadliga metoder med fokus på maximal vinst utan att oro sig för det långsiktiga, 3) till att erbjuda nya marknader för kapitalisterna (infrastruktur, luftkonditionering, transport, koldioxidkompensation etc.). Denna teknokratiska och auktoritära kapitalistiska "anpassning" är i själva verket vad IPCC kallar "missanpassning". Den ökar ojämlikheten, diskrimineringen och egendomslösheten. Den innebär också ökad sårbarhet för stigande temperaturer, med risk för att allvarligt äventyra själva möjligheten till framtida anpassning, särskilt i fattiga länder. Mot den kapitalistiska "missanpassningen" ställer vi det omedelbara kravet på offentliga förebyggande planer som är anpassade till de folkliga klassernas situation. De är de främsta offren för extrema väderfenomen, särskilt i dominerade länder. De offentliga förebyggande planerna måste utformas efter deras behov och situation, i dialog med vetenskapen. De måste omfatta alla sektorer, särskilt jord- och skogsbruk, bostäder, vattenförvaltning, energi, industri, arbetsrätt, hälsa och utbildning. De måste vara föremål för ett brett demokratiskt samråd, med vetorätt för de berörda lokalsamhällena och arbetsstyrkorna.

#### 4.2. Dela på rikedomerna för att ta hand om människor och vår livsmiljö, utan avgifter

4.2.1. Hälsa- och sjukvård av god kvalitet, bra utbildning, bra omsorg för små barn, en värdig pensionering och ett vårdssystem som respekterar behov, tillgängliga, permanenta och bekväma bostäder, effektiv kollektivtrafik, förnybar energi, hälsosam mat, rent vatten, tillgång till internet och en naturmiljö i gott skick: detta är de verkliga behov som en civilisation värd namnet i tillräcklig utsträckning bör tillgodose för alla människor, oavsett hudfärg, kön, etnicitet och övertygelse. Detta är möjligt samtidigt som den globala påfrestningen på vår miljö minskar avsevärt. Varför har vi inte fått detta? För att ekonomin är inställd på att framkalla konsumtion skapad som en industriell biprodukt av kapitalisterna. De konsumerar och investerar allt mer för att

skapa profit, lägger beslag på alla resurser och förvandlar allt till varor. Deras själviska logik sår olycka och död.

4.2.2. En 180° vändning krävs. Naturresurser och kunskap utgör en gemensam tillgång som ska förvaltas klokt och gemensamt. Tillfredsställandet av verkliga behov och återvitaliserandet av ekosystemen måste planeras demokratiskt och stödjars av den offentliga sektorn, under aktiv kontroll av de folkliga klasserna, och genom att utöka fri tillgång så mycket som möjligt. Detta kollektiva projekt måste utnyttja vetenskaplig expertis till sin tjänst. Det första nödvändiga steget är att bekämpa orättvisor och förtryck. Social rättvisa och ett gott liv för alla är ekologiska krav!

#### 4.3. Utöka allmänningar och offentliga tjänster mot privatisering och marknadsanpassning

4.3.1. Detta är en av de viktigaste aspekterna av en social och ekologisk omställning, inom många områden i livet. Till exempel:

4.3.2. - Vatten: Den nuvarande privatiseringen, slösaktiga konsumtionen och föroreningen av vatten (floder, sjöar och underjordiska vattendrag) är en social och ekologisk katastrof. Vattenbrist och översvämningar till följd av klimatförändringarna är stora hot för miljarder människor. Vatten är en allmännytta och bör förvaltas och distribueras av offentliga sektor under konsumenternas kontroll. Landskap och städer bör göras genomsläppliga för vatten och bör kunna lagra vatten för att undvika massiva översvämningar.

4.3.3. - Bostäder: Alla människors grundläggande rätt till ett anständigt, permanent och ekologiskt hållbart boende kan inte garanteras under kapitalismen. Lagen om profit innebär vräkningar, rivningar och kriminalisering av dem som gör motstånd. Den innebär också höga energiräkningar för de fattiga och subventionerad förnybar energi för de rika. Offentlig kontroll av fastighetsmarknaden, sänkning och frysning av bankernas räntor och vinster, en radikal ökning av bra, offentliga, sociala och kooperativa bostäder, en offentlig process för klimatisering av hus och ett omfattande program för att bygga energimässigt autonoma hus är de första stegen i en alternativ politik.

4.3.4. - Hälsa: Resultaten av covid-19-pandemin är kristallklara: privatisering och nedskärningar inom vårdsektorn försvagar de folkliga klasserna, i synnerhet barn, kvinnor och äldre, och utgör ett starkt hot mot folkhälsan i allmänhet. Denna sektor måste refinansieras kraftigt och helt och hållet läggas i kollektivets händer. Investeringarna måste i första hand gå till första linjen-medicinen. Läkemedelsindustrin måste socialiseras.

4.3.5. - Transporter: Kapitalismens individuella transporter gynnar privatbilismen, vilket har allvarliga konsekvenser för hälsa och miljö. Alternativet är ett stort och effektivt system med avgiftsfri kollektivtrafik, samt en stor utbyggnad av gång- och cykelområden. Varor transporteras långa sträckor med lastbilar eller containerfartyg, med enorma gasutsläpp; minskningar av slösaktig konsumtion och omlokalisering av produktion och transport av varor med tåg är omedelbara nödvändiga åtgärder. Flygtransporter bör minskas avsevärt och avrådas för avstånd som kan tillryggaläggas med tåg.

4.4. Ta pengarna där de finns: kapitalisterna och de rika måste betala.

En global omställningsstrategi värd namnet måste omfatta byte av fossila bränslen till förnybara energikällor, skydd mot de redan kännbara effekterna av klimatförändringarna, kompensation för förluster och skador, stöd till omställning (särskilt garanterad lön för berörda arbetare) och reparation av ekosystem. Fram till 2050 behövs flera biljoner dollar för detta. Vem ska betala? De som är ansvariga för katastrofen: multinationella företag, banker, pensionsfonder, imperialistiska stater och de rika i nord och syd. Det ekosocialistiska alternativet kräver ett brett program för skattereformer och en radikal minskning av ojämlikheten för att ta pengarna där de finns: progressiv beskattning, upphävande av banksekretessen, fastighetsregister över tillgångar, beskattning av tillgångar, enstaka enhetsskatt med hög skattesats på arv, eliminering av skatteparadis, avskaffande av skatteprivilegier för företag och rika, öppnande av företagens räkenskaper, tak för höga inkomster, avskaffande av offentliga skulder som erkänts som "illegitima" (utan kompensation, utom för små investerare), kompensation från rika länder för kostnaden för att avstå från exploatering av dominerade länders fossila resurser (Yasuni park-projektet).

#### 4. 5 Ingen frigörelse utan antirasistisk kamp

Rasförtryck är en strukturell och strukturerande del av det kapitalistiska produktionssättet och var ett element som garanterade den primitiva kapitalackumulationen, som möjliggjordes genom kolonisering och handel med förslavade svarta människor. Att bygga en ny värld fri från allt förtryck och all exploatering kräver att vi direkt bekämpar rasismen, vilket är en central uppgift i den ekosocialistiska strategin. Vi måste erkänna att rasismen formar sociala relationer och har till uppgift att fördjupa och göra mekanismerna för borgerlig exploatering och rikedomssackumulation mer komplexa. Mångfald som avviker från vithetsnormerna omvandlas till förtryck.

Den påtvingade diasporan av miljontals afrikaner, deras kommersialisering i Amerika och exploateringen av deras arbetskraft säkerställde europeisk berikning och garanterar än idag deras privilegier. Vi måste bryta med folkordslogiken mot icke-vita grupper och försöka stärka anti-fängelsekampen mot massfängslanden, särskilt genom den nyliberala taktiken med det farsartade kriget mot droger som rättfärdigar folkordspolitiken mot socialt rasifierade befolkningsgrupper.

Kampen mot polisens militarisering måste vara en del av kärnan i en antirasistisk kamp, liksom tillgången till anständiga levnadsvillkor i allmänhet.

Rasism manifesterar sig centralt som en mekanism för förtryck av sektorer av arbetarklassen ända fram till idag, och bildar en specifik utformning av positioner och tillträden som är socialt bestämda för vithet, dvs. det förmodade universella subjektet, och för människor som uppfattas som rasifierade.

Det är nödvändigt att konfrontera all finanspolitisk åtstramningspolitik, som gör livet mer osäkert för arbetarklassen i allmänhet och som i synnerhet faller, och faller tyngre, på icke-vita människor. Den strukturerar miljö-rasism som, i detta klimatnödläge, fördelar de dödliga konsekvenserna av kapitalistisk produktion ojämnt.

#### 4.6. Frihet till rörlighet och att bo på jorden! Ingen människa är illegal!

Den ekologiska katastrofen är en växande drivkraft för migration. Ett årligt



genomsnitt på 21,5 miljoner människor tvångsförflyttades på grund av väderrelaterade händelser mellan 2008 och 2016. De flesta av dem är fattiga människor som kommer från fattiga länder. Klimatmigrationen förväntas öka kraftigt under de kommande decennierna: 1,2 miljarder människor kan komma att förflyttas globalt fram till 2050. Till skillnad från asylsökande har "klimatflyktingar" inte ens någon status. De bär inget ansvar för den ekologiska katastrofen, men det som verkligen är ansvarigt, det kapitalistiska systemet, dömer dem till att svälla ut leden av de 108,4 miljoner människor världen över som tvångsförflyttades 2020 till följd av förföljelse, konflikt, våld och kränkningar av de mänskliga rättigheterna. Dessa människors grundläggande rättigheter är under ständig attack: rätten att skyddas mot våld, att ha tillräckligt med vatten och mat, att bo i ett säkert hus, att hålla ihop sin familj och att hitta ett anständigt jobb. Ett växande antal av dem (10 miljoner) betraktas till och med som statslösa av UNHCR. Allt detta strider mot de mest grundläggande rättsprinciperna. Det ger näring åt de fascister som gör migranterna till syndabockar och avhumaniserar dem. Detta är ett enormt hot mot demokratiska och sociala rättigheter för alla. Som internationalister kämpar vi för en restriktiv politik mot kapitalet, inte mot migranterna. Vi motsätter oss byggandet av murar, inspärning i center, byggandet av läger, utvisningar, deportationer och den rasistiska retoriken. Ingen är illegal på jorden, alla måste ha rätt att röra sig och lämna vilken plats som helst. Gränserna måste vara öppna för alla dem som flyr från sitt land, oavsett om det är av sociala, politiska, ekonomiska eller miljömässiga skäl.

#### 4.7. Eliminera onödiga eller skadliga ekonomiska aktiviteter

För att stoppa klimatkatastrofen och den minskande biologiska mångfalden krävs en mycket snabb och betydande minskning av den totala energiförbrukningen på global nivå. Denna begränsning är oundviklig. De första stegen är att drastiskt minska de rikas köpkraft, överge snabbt mode, reklam och lyxproduktion/konsumtion (kryssningar, yachter och privatflygplan eller helikoptrar, rymdturism etc.), skala ner massproduktionen av kött och mejeriprodukter och få ett slut på produkternas allt snabbare föråldring, förlänga deras livslängd och underlätta reparation av dem. Flyg- och sjötransporter av varor bör minskas drastiskt genom omlokalisering av produktionen och ersättas med tågtransporter när det är möjligt. På ett mer strukturellt plan kan energibegränsningen bara respekteras genom att så snabbt som möjligt minska de ekonomiska aktiviteter som är onödiga eller skadliga. De viktigaste produktionssektorerna att överväga är: vapenproduktion, fossil energi och oljekemikalier, utvinningsindustri, icke hållbar tillverkning, trä- och massaindustri, personbilskonstruktion, flygplan och skeppsbyggnad.

#### 4.8. Livsmedelssuveränitet! Bort från det industriella jordbruket, industrifisket och köttindustrin

Dessa tre sektorer utgör allvarliga hot mot klimatet, människors hälsa och den biologiska mångfalden. För att avveckla dem krävs åtgärder på produktionsnivå, men också betydande förändringar på konsumtionsnivå (i utvecklade länder och bland de rika i alla länder) och i förhållandet till levande varelser. Det behövs en proaktiv politik för att stoppa avskogningen och ersätta det industriella jordbruket, industriella trädplantager och det storskaliga fisket med småbruks agroekologi, ekoskogsbruk

respektive småskaligt fiske. Dessa Alternativ förbrukar mindre energi, skapar fler arbetstillfällen och tar mycket större hänsyn till den biologiska mångfalden. Bönder och fiskare måste kompenseras tillräckligt av samhället, inte bara för sitt bidrag till människomat utan också för sitt ekologiska bidrag. Ursprungsbefolkningars rättigheter över skogen och andra ekosystem måste skyddas. Den globala köttkonsumtionen måste minskas drastiskt. Kött- och mejeriindustrin måste avvecklas och en kost som huvudsakligen baseras på lokal grönsaksproduktion måste främjas. Genom att göra detta sätter vi stopp för den vidriga behandlingen av djur inom köttindustrin och industrifisket. Livsmedelssuveränitet, i linje med förslagen från Via Campesina, är ett viktigt mål. Det kräver en radikal jordbruksreform: marken till dem som brukar den, särskilt kvinnor. Expropriering av stora jordägare och kapitalistiska jordbruksföretag som producerar varor för världsmarknaden. Omfördelning av mark till bönder och jordlösa bönder (familjer eller kooperativ) för agro-biologisk produktion. Avskaffa de gamla och de nya GMO-grödorna på friland och förbjud giftiga bekämpningsmedel (till att börja med de som de imperialistiska länderna förbjuder användningen av, men som de tillåter export av i de dominerade länderna!)

#### 4.9. Folklig stadsreform

Mer än hälften av världens befolkning bor nu i allt större städer. Samtidigt håller landsbygdsregionerna på att avfolkas, förstöras av jordbruks-och gruvindustrin och i allt högre grad berövas viktiga tjänster. De dominerade länderna har några av de största megastäderna på jorden (Jakarta, Manila, Mexico DF, New Delhi, Bombay, Sao Paulo m.fl.), ett växande antal hemlösa och slumområden där miljontals människor (runt Karachi, Nairobi, Bagdad m.fl.) överlever och arbetar informellt under ovärdiga förhållanden. Det är ett av de mest ohyggliga såren som den kapitalistiska utvecklingen och det imperialistiska herraväldet har lämnat efter sig. Förutom våld gör värmeböljor det allt svårare att överleva i slumområden och fattiga stadsdelar, särskilt i fuktiga klimat. Det ekosocialistiska alternativet kräver att ett omfattande program för socialt bostadsbyggande inleds, åtföljt av en folklig stadsreform som förändrar storstädernas organisering och som utformas i samarbete med hemlösas organisationer. Detta måste å ena sidan kombineras med en arbetslagstiftning som skyddar arbetare, och å andra sidan en attraktionskraft för jordbruksreformer, för att initiera en rörelse mot utflyttning från landsbygden.

#### 4.10 Socialisera energiföretag och storfinans utan kompensation eller återköp för att så snabbt som möjligt komma bort från fossila bränslen och kärnkraft

De multinationella energiföretagen och de banker som finansierar dem vill utnyttja varenda ton kol, varenda liter olja och varenda kubikmeter gas. Till en början dolde och förnekade de koldioxidens inverkan på klimatförändringen. För att kunna fortsätta att exploatera dessa resurser trots allt, och samtidigt som de stigande priserna garanterar dem gigantiska övervinster, utlovar de nu alla möjliga falska tekniker (grönmålning, utbyte av "föroreningsrätter", "utsläppskompensation", "koldioxidavskiljning, -bindning och -användning") och håller fram kärnkraft som "koldioxidlåg". Det råder ingen tvekan: dessa vinsthungriga grupper för planeten från klimatkris till än värre klimatkatastrof. Samtidigt går de i bräschen för kapitalismens

attacker mot arbetarklassen. De måste socialiseras genom expropriation, utan kompensation eller återköp. För att stoppa den sociala och ekologiska förstörelsen, för att bestämma vår framtid kollektivt, finns det inget som är mer brådskande än att skapa offentliga energi- och kredittjänster, decentraliserade och sammankopplade, under befolkningens demokratiska kontroll.

#### 4.11. För folkens befrielse och självbestämmande; mot krig, imperialism och kolonialism

Vi försvarar ett internationalistiskt program baserat på social rättvisa, för en ekosocialistisk övergång ledd av befriande och kollektiva krafter, och för fred mellan folk genom att konfrontera förtryckande politik. Vi motsätter oss Nato och andra militärallianser som driver världen mot nya mellanimperialistiska konflikter, vi kämpar mot ökade militärbudgetar, för avveckling av tillverkning och lager av alla kärnvapen, kemiska vapen, bakteriologiska vapen och cybervapen, för avveckling av alla privata militärföretag. Vapen får inte vara handelsvaror, deras användning måste stå under politisk kontroll i syfte att försvara och som skydd mot aggression. Den enda vägen till fred går genom segerrik kamp för rätten till självbestämmande, upphörande av ockupation av landområden och etnisk rensning. Som internationalister är vi solidariska med de förtryckta folk som kämpar för sina rättigheter, i synnerhet i Palestina och Ukraina.

#### 4.12. Garantera sysselsättning för alla, säkerställ nödvändig omskolning till ekologiskt hållbara och socialt användbara aktiviteter

Arbetare som är sysselsatta i slösaktiga och skadliga verksamheter med fossila bränslen, inom jordbruksindustrin, industriellt fiske och köttindustri bör inte betala priset för kapitalistisk ledning. I den offentliga planens aktiviteter för att möta verkliga behov och återställa ekosystem måste en grön jobbgaranti inrättas för att garantera deras kollektiva omskolning, utan inkomstförlust. Denna gröna jobbgaranti kommer att övervinna de berörda arbetarnas legitima rädsla. Därmed kommer det att bli ett slut på kapitalisternas cyniska instrumentaliserings av dessa farhågor för att gynna deras produktivistiska/konsumistiska intressen. Tvärtom kommer den gröna jobbgarantin att uppmuntra och motivera arbetare i utdömda sektorer att utbilda sig och mobilisera sig för att aktivt ta ansvar för att genomföra planen, i dialog med den allmänhet som gynnas av den, genom att investera sin kunskap, sina färdigheter och sin erfarenhet i en meningsfull, frigörande och verkligt mänsklig aktivitet som handlar om framtida generationers liv.

#### 4.13. Arbeta mindre, lev och arbeta bättre, lev ett gott liv

Att radikalt minska den totala energiförbrukningen genom att eliminera onödig och skadlig produktion/konsumtion leder logiskt till att tiden för avlönat socialt arbete radikalt minskar. Denna minskning måste vara kollektiv. Det kapitalistiska slöseriet är av sådan omfattning att dess avskaffande otvivelaktigt kommer att öppna upp för den påtagliga möjligheten till en mycket betydande minskning av veckoarbetstiden (mot en halv dags arbete) och en betydande sänkning av pensionsåldern. Denna tendens till minskning kommer delvis att uppvägas av den

nödvändiga minskningen av arbetstakten samt av ökningen av det sociala och ekologiska reproduktionsarbete som krävs för att ta hand om människor (bland annat genom att socialisera en del av det hushållsarbete som utförs gratis av främst kvinnor) och ekosystem. Demokratisk planering kommer att vara avgörande för att dessa rörelser ska kunna komma till tals över tid i olika riktningar. Ekosocialismens brott med den kapitalistiska tillväxten innebär en dubbel omvandling av arbetet. Kvantitativt kommer vi att arbeta mycket mindre. Kvalitativt kommer det att skapa förutsättningar för att göra arbetet till en aktivitet i det goda livet, en medveten medling mellan människor (därför också mellan män och kvinnor), och mellan människor och resten av naturen. Denna djupgående omvandling av arbete och liv kommer mer än väl att kompensera för de förändringar i konsumtionen som påverkar de bäst betalda skikten av arbetarklassen, främst i de utvecklade länderna.

#### 4.14. Garantera kvinnors rätt till sina egna kroppar

Mänskligheten kommer inte att kunna hantera sitt förhållande till resten av naturen på ett medvetet sätt om den inte hanterar sitt förhållande till sig själv, det vill säga sin egen biologiska reproduktion, som sker genom kvinnokroppen. Det är ingen slump att patriarkala attacker mot kvinnors rättigheter intensifieras överallt: dessa attacker är en integrerad del av politiska projekt som syftar till att upprätta starka krafter i de rikas och i kapitalisternas tjänst. De utförs oftast i en reaktionär "pro-life"-ideologisk namn, som för övrigt förnekar antropogena klimatförändringar. Men vid sidan av dessa reaktionära krafter finns det också teknokratiska strömningar som skyller den ekologiska krisen på "överbefolkning" och därigenom försöker införa en auktoritär politik för födelsekontroll. Inför dessa två typer av hot hävdar vi att ingen moral, inget högre skäl, inte ens ekologiska, kan åberopas för att förneka kvinnor deras grundläggande rätt att kontrollera sin egen fertilitet. Förnekandet av denna rätt är liktydig med alla andra mekanismer för dominans, inklusive "mänsklig dominans" över resten av naturen, som gynnar patriarkatet och dess nuvarande kapitalistiska form. Mänsklig frigörelse innefattar kvinnors frigörelse. Detta innebär prioritet i att kvinnor måste ha fri tillgång till preventivmedel, abort, utbildning i hur man använder dem och reproduktiv vård i allmänhet.

#### 4.15. Kunskap är till för allmänhetens bästa. Reform av utbildnings- och forskningssystemet

Kunskap är till för mänsklighetens bästa. Genomförandet av det ekosocialistiska krisprogrammet har ett skriande behov av avkoloniserad och avkapitaliserad kunskap, förkroppsligad av många och kompetenta lärare och forskare inom alla ämnesområden. Reform av utbildningssystemet, utbyggnad av offentliga skolor och universitet och slut på diskriminering inom utbildningen, som flickor är särskilt utsatta för i vissa länder. Erkännande och integrering av ursprungsbefolkningars kunskap och know-how. Djupgående reform av forskningen för att få ett slut på dess underkastelse under kapitalet. Rikta forskningen främst mot att reparera ekosystemen och tillgodose arbetarklassens behov, som fastställs i samråd med dem.

#### 4.16. Rör inte de demokratiska rättigheterna! Folklig kontroll och självorganisering av kamper

Den härskande klassen kan inte hejda den ekologiska katastrof som den har skapat och skärper sin regim, kriminaliserar motstånd och utser syndabockar. Dess politik banar väg för en nihilistisk, nationalistisk, rasistisk och machistisk nyfascism. Inför borgarklassen som tar av sig masken hissar ekosocialismen flaggan för utvidgning av rättigheter och friheter: föreningsrätt, demonstrationsrätt, strejkrätt; fria val till parlamentariska organ i ett flerpartisystem, förbud mot privat finansiering av politiska partier, legalisera folkliga initiativ till folkomröstningar, avskaffande av icke-demokratiska institutioner (självständig centralbank); förbud mot privat ägande av viktiga kommunikationsmedel, avskaffande av censur; kamp mot korruption, upplösning av miliser som tjänar ledare, respekt för rättigheter och territorier för ursprungsbefolkningar och andra förtryckta folk, etc. Ekosocialismen är ett samhällsligt alternativ som kräver den bredaste formen av demokrati. Det förbereds nu genom den demokratiska självorganiseringen av folkliga kamper och kravet, på alla nivåer, på öppenhet och folklig kontroll med vetorätt.

#### 4.17. Främja en kulturell revolution baserad på respekt för det levande och "kärlek till Moder Jord"

En radikal brytning med ideologin om människans dominans över naturen är nödvändig för att utveckla både en ekologisk och en feministisk (ekofeministisk) kultur av "omsorg" om människor och miljö. I synnerhet försvaret av den biologiska mångfalden kan inte enbart baseras på förnuft (det mänskliga intresset i egentlig mening). Det kräver lika mycket empati, respekt, försiktighet och den typ av global uppfattning som ursprungsbefolkningar sammanfattar med uttrycket "kärlek till Moder Jord". Att upprätthålla denna globala uppfattning eller återerövra den - framför allt genom kamp, konstnärligt skapande, utbildning och alternativ produktion/konsumtion - är en stor ideologisk utmaning i den ekosocialistiska kampen. Den västerländska moderniteten har systematiserat idén att människan är en gudomlig varelse vars uppgift är att behärska naturen och instrumentalisera andra djur, reducerade till maskiner. Denna icke-materialistiska uppfattning, intimt förknippad med kolonial och patriarkal dominans, är idag helt diskvalificerad av vetenskaplig kunskap. Vi är en del av den levande jorden, vi är också djur och mänskligt liv skulle vara omöjligt om det inte fanns växter, andra djur, ett helt nätverket av liv på denna planet.

#### 4.18. Självförvaltad ekosocialistisk planering

Den ekosocialistiska övergången behöver planeras. Framför allt måste omställningen av energisystemet (utfasning av kärnkraft och fossila bränslen, energibesparingar och utveckling av förnybara energikällor) planeras. I motsats till vad som ofta hävdas står planering inte i motsatsförhållande till demokrati och självförvaltning. Det katastrofala exemplet med de s.k. "realsocialistiska" länderna visar helt enkelt att självförvaltning är oförenligt med auktoritär byråkratisk planering påtvingad uppifrån i förakt för all demokrati. Vad innebär demokratisk ekosocialistisk planering? Konkret, att hela samhället kommer att vara fritt att demokratiskt välja hur produktion och nivån på de resurser som måste investeras i utbildning, hälsa och kultur ska

prioriteras. Långt ifrån att vara "despotisk" i sig är demokratisk ekosocialistisk planering ett utövande av hela samhällets valfrihet på alla nivåer, från lokal till nationell och global nivå. En nödvändig övning för att frigöra sig från "ekonomiska lagar" och "järnburar" som är alienerande och förtingligade inom kapitalistiska och byråkratiska strukturer. Demokratisk planering i samband med arbetstidsförkortning skulle vara ett betydande framsteg för mänskligheten mot det som Marx kallade "frihetens rike": den ökade fritiden är i själva verket ett villkor för att arbetarna ska kunna delta i den demokratiska diskussionen och självförvaltningen av ekonomin och samhället. Ekosocialistisk demokratisk planering handlar om viktiga ekonomiska val och inte om lokala restauranger, livsmedelsbutiker, bagerier, småbutiker och hantverksföretag. På samma sätt är det viktigt att betona att ekosocialistisk planering inte står i motsats till arbetarnas självförvaltning i sina produktionsenheter. Självförvaltning innebär därför demokratisk kontroll av planen på alla nivåer (lokal, regional, nationell, kontinental och planetär nivå) eftersom ekologiska frågor som klimatförändringar är globala och endast kan hanteras på den nivån. Ekosocialistisk demokratisk planering står i motsats till det som ofta beskrivs som "central planering" eftersom besluten inte fattas av ett "centrum" utan bestäms demokratiskt av de berörda befolkningarna i enlighet med närhetsprincipen: ansvaret för offentliga åtgärder, när så är nödvändigt, måste tilldelas den minsta enhet som kan lösa problemet själv.

## 5. Global nerväxt sett i ett sammanhang av ojämn och kombinerad utveckling

5.1. Det kommer inte att finnas någon nationell lösning, ett rättvist ekosocialistiskt alternativ kan börja i ett land men dess fullständiga genomförande kräver att kapitalismen avskaffas på global nivå. Från och med nu behöver de exploaterade och förtryckta därför en konsekvent antikapitalistisk, antiimperialistisk, antirasistisk och internationalistisk strategi som syftar till ett globalt resultat. Denna strategi måste artikulera de kamper som utspelar sig i mycket olika sammanhang. Detta innebär att huvudlinjerna i ett ekosocialistiskt program, som bryter med den kapitalistiska tillväxten, har allmän relevans men tillämpas olika i olika länder. Vissa krav är viktigare i vissa länder än i andra, beroende på deras plats i den ojämna och kombinerade utvecklingen av kapitalismen under imperialistiskt styre.

5.2. Efter århundraden av slaveri och kolonial plundring är befolkningarna i de så kallade utvecklingsländerna offer för en ny monstruös orättvisa. Även om deras ansvar för utsläpp av växthusgaser är litet, nästan noll i de fattigaste länderna, placerar den klimatförändring som orsakats av tvåhundra år av imperialistisk kapitalistisk tillväxt dem i frontlinjen för katastrofer som drabbar dem allt hårdare.

5.3. Afrika, Latinamerika, Syd- och Sydostasien samt Stillahavsområdet är hem för den stora majoriteten av de 3,5 miljarder kvinnor, män och barn vars levnadsvillkor, ja till och med själva existensen, redan nu påverkas på ett grymt sätt av den globala uppvärmningens konsekvenser. Det brådskande läget är här och växer mycket snabbt. Ju mer temperaturen stiger, desto mindre kan samhällena skydda sig mot effekterna av den globala uppvärmningen. Torka, översvämningar, tyfoner, dödliga värmeböljor och skador på ekosystemen hotar i allt högre grad miljontals människors överlevnad, deras arbetsförmåga och grundläggande rättigheter på kort och medellång sikt.

5.4. Befolkningen i de dominerade länderna, som utgör en majoritet på jorden, har den grundläggande rätten att få tillgång till värdiga levnadsvillkor. Imperialistiska regeringar, internationella institutioner och regeringarna i de perifera länderna själva hävdar att kapitalistisk tillväxt kommer att göra det möjligt för människor i syd att "komma ikapp" levnadsstandarden i de utvecklade kapitalistiska länderna. Allt som krävs är "god samhällsstyrning" för att "anpassa" samhällena till den globala marknadens behov. Detta är en återvändsgränd, vilket framgår av det faktum att ojämlikheterna fortsätter att öka (mellan länder och, i allt högre grad, inom länder), samtidigt som den "koldioxidbudget" som är förenlig med 1,5°C snabbt försvinner.

5.5. I själva verket håller den imperialistiska utvecklingsmodellen de dominerade länderna i en nykolonial underordnad ställning som leverantörer av råvaror och billig arbetskraft, producenter av vegetabiliska och animaliska exportvaror, platser för lagring av avfall (bland annat kolsänkor som kapitalisterna har tillägnat sig för sin egen vinnings skull) och den ekologiska krisens största offer. Till detta kommer nu de utvecklade ländernas skandalösa politik som betalar dominerade länder för att spela rollen som gränspolis. De lokala korrupta "eliterna" bär ett stort ansvar. I stället för att främja en alternativ utveckling, baserad på alternativa social värderingar, har de kommit att tjäna imperialismen.

5.6. Diskursen om att "Syd ska komma ikapp Nord" är bara en chimär, en rökridå, för att dölja den fortsatta kapitalistiska och imperialistiska exploateringen som ökar ojämlikheten. I takt med de ökande miljökatastroferna förlorar denna diskurs objektivt sett all trovärdighet.

5.7. BRICSS multipolära värld är inte ett alternativ till imperialismen, som framgår av Ryssland och Kinas politik, de två främsta ledarna för denna geostrategiska allians. Deras autokratiska ledare motsätter sig inte den "klassiska" västerländska imperialismens imperialistiska och förtryckande metoder: de vill själva ha samma rättigheter. På samma sätt är det inte klyftan mellan rättigheter och verkligheter i de västerländska samhällena som de vänder sig emot, utan rättigheterna i sig (för arbetare, kvinnor, hbtq+personer etc.) Putin vill återuppbygga ett kolonialt imperium med våld och tvång. Han utnyttjar de enorma reserverna av fossila bränslen och söker allianser med oljemonarkier, andra diktaturer och mäktiga intressen inom energi- och brottsindustrin för att förlänga utnyttjandet av fossila bränslen så länge som möjligt. Det kinesiska kommunistpartiet påstår sig visa länderna i syd att de kan undkomma dominans och utvecklas genom att gå in på de nya sidenvägarna, men dess projekt för global kapitalistisk hegemoni är en av de främsta drivkrafterna bakom ekologisk förstörelse och ackumulation genom fördrivning.

5.8. Nu är det inte dags att "komma ikapp" utan för hela planeten att dela sinsemellan. Den stora massan av arbetande människor, kvinnor, ungdomar och etniska minoriteter i "nord" och i de dominerade länderna är offren för klimatförändringarna. Enligt vetenskapliga analyser av klimatpolitiken kommer de rikaste 1 procenten att släppa ut ännu mer koldioxid fram till 2030, de fattigaste 50 procenten kommer att släppa ut lite mer än nu men i stort sett ligga kvar under den nivå av individuella utsläpp som är förenlig med 1,5°C och de 40 procenten i mellanskiktet kommer att stå för den största delen av utsläppsminskningen (med den proportionellt största ansträngningen för låginkomsttagare i rika länder). Detta är grunden för en internationell kamp för rättvisa och jämlikhet. Den magra koldioxidbudget som fortfarande finns tillgänglig måste och kan delas i enlighet med historiskt ansvar och förmåga, inte bara mellan länder utan i allt högre grad mellan

samhällsklasser. Minerald tillgångar och den biologiska mångfaldens rikedom måste skördas varsamt i enlighet med allas verkliga behov.

5.9. Kapitalisterna i de imperialistiska länderna är utan jämförelse de huvudansvariga för den ekologiska krisen och måste betala konsekvenserna. Räkningen måste också betalas av länder som "oljemonarkierna", Ryssland och Kina, även om deras historiska ansvar inte är detsamma. De industrialiserade länderna i "norr" - Europa, Nordamerika, Australien, Japan - måste göra de största ansträngningarna i form av en snabb nerväxt av onödig och/eller skadlig produktion. De är också ansvariga för att ge de dominerade länderna tillgång till alternativ teknik, liksom för att finansiera en ekologisk omställning och en verklig gottgörelse för förluster och skador.

Avskaffandet av patent måste göra det möjligt för folken i syd att fritt få tillgång till teknik som kan tillgodose verkliga behov utan att använda ännu mer fossil energi.

5.10. En dollar som används för att tillgodose behoven hos de rikaste 1 % genererar trettio gånger mer koldioxidutsläpp än en dollar som investeras i att tillgodose de sociala behoven hos de fattigaste 50 % av världens befolkning. Ett stort antal vetenskapliga studier visar att tillfredsställandet av de grundläggande behoven hos de folkliga klasserna både i de dominerade länderna och i de så kallade "utvecklade" länderna endast skulle ha ett blygsamt koldioxidavtryck. En radikal minskning av koldioxidavtrycket för de rikaste 1% (i norr och i söder!) och tillräcklig försörjning för alla skulle i stort sett kompensera för detta.

5.11. För att tillfredsställa sina behov behöver människorna i de dominerade länderna en utvecklingsmodell som radikalt motsätter sig den imperialistiska och produktivistiska modellen. En modell som prioriterar offentliga tjänster (hälsa, utbildning, bostäder, transport, avlopp, elektricitet och dricksvatten) för massan av befolkningen, och inte produktion av varor för världsmarknaden. En antikapitalistisk och antiimperialistisk modell, som exproprierar monopolerna inom finans-, gruv-, energi- och jordbruksindustriens sektorer och socialiserar dem under demokratisk kontroll.

5.12. I de fattigare länderna kommer nödvändigheten av att tillgodose befolkningens behov att kräva ökad materiell produktion och energiförbrukning under en tidsperiod. Inom ramen för den alternativa utvecklingsmodellen och andra internationella utbyten kommer dessa länders bidrag till den globala ekosocialistiska nedväxten och respekten för ekologisk och social balans att bestå av att:

- införa rättvis gottgörelse för imperialistiska länder,
- avbryt den iögonfallande konsumtionen av den parasitiska eliten,
- bekämpa ekocidala storprojekt som inspirerats av nyliberal kapitalistisk politik såsom gigantiska pipelines, faraoniska gruvprojekt, nya flygplatser, oljekällor till havs, stora hydroelektriska dammar och enorma turistinfrastrukturer som tillägnar sig natur- och kulturarv till förmån för de rika,
- ekologisk jordbruksreform för att ersätta industriellt jordbruk,
- vägra förstörelse av biomer genom uppfödare, palmolja-plantager, jordbruksindustrin i allmänhet och gruvindustrin, "skogskompensation" (REDD- och REDD+-projekt) samt "fiskeavtal" som erbjuder fiskeresurser till multinationellt industrifiske, etc.

Genom sin kamp kan de folkliga klasserna i de dominerade länderna på ett avgörande sätt bidra till att engagera de exploaterade i hela världen på denna väg, den enda väg som är förenlig både med mänskliga rättigheter och med jordens gränser.



6. Mot strömmen, få kamperna att stråla samman för att bryta med den kapitalistiska produktivismen. Ta över makten, inled den ekosocialistiska brytningen baserad på självaktivitet, självorganisering, kontroll underifrån, den bredaste demokratin

6.1. Ekonomin, staten, borgarklassens politik och dess internationella relationer är djupt påverkade av det ekosociala dödläge som kapitalistisk ackumulation och imperialistisk plundring har försatt mänskligheten i. Runt om i världen grips de exploaterade och förtryckta av djup oro.

6.2. Motståndsrörelser utvecklas mot strömmen. Även i extremt svåra sammanhang står människor upp för sina sociala, demokratiska, antiimperialistiska, ekologiska, feministiska, HBTQI, antirasistiska, ursprungsbefolkningars och bonderelaterade rättigheter. Några anmärkningsvärda segrar har vunnits: de indiska böndernas seger mot Modi-regeringen, "zadisternas" seger i Frankrike mot flygplatsen Notre-Dame-des-Landes, kvinnornas seger i kampen för abort i Argentina, siouxfolkens seger i USA mot XXL-pipelinen... Men fienden är på offensiven och många kamper besegras. Vår uppgift, som aktiva i Fjärde Internationalen, är att hjälpa till att organisera och utvidga kampen med hjälp av vårt ekosocialistiska och internationalistiska perspektiv.

6.3. Produktivismen hos de tongivande vänsterkrafterna, partier och fackföreningar, är ett allvarligt hinder på vägen mot ett ekosocialistiskt svar som står i proportion till den objektiva situationen. De flesta ledningarna har övergett alla antikapitalistiska perspektiv. Socialdemokratin och alla andra varianter av reformism har blivit socialliberala, deras enda ambition är att införa några sociala korrigeringar av marknaden inom gränserna för det nyliberala ramverket. De flesta ledningarna för de stora fackliga organisationerna begränsar sig till att följa den nyliberala politiken med illusionen att kapitalistisk tillväxt kommer att förbättra sysselsättningen, lönerna och det sociala skyddet. I stället för att organisera en medvetenhet kring den ekosociala återvändsgränden fördjupar denna klassamarbetspolitik den och döljer dess allvar.

6.4. Lyckligtvis börjar vissa politiska krafter och fackliga strömningar, framför allt i Europa, USA och Latinamerika, att ta avstånd från produktivism och nyliberalism. Inom fackföreningarna har aktivister som är medvetna om den ekologiska utmaningen fört fram begreppet "rättvis omställning". Socialdemokratin och fackföreningsledningarna inom ITUC har kapat begreppet i en riktning för att stödja produktivism och företagens konkurrenskraft. Den dominerande klassen är expert på manipulation. Det är på detta sätt som "rättvis omställning" har gått samman med "hållbar utveckling" i diskurserna hos regeringar som trampar på rättvisa och organiserar ohållbarhet.

6.5. I de "utvecklade" kapitalistiska länderna har de traditionella krafternas led förstärkts av de gröna partierna. Det tog fyra decennier för den stora majoriteten av dessa partier att ansluta sig till skiktet av kapitalismens politiska förvaltare. Deras pragmatism, som bygger på konsumenternas individuella ansvar, har sin fortsättning i det civila samhället i form av många miljöorganisationer. Det har gjort det möjligt för socialdemokratin och de traditionella arbetarledningarna att dölja sitt klassarbete till försvar för det "mindre sociala onda" inför miljöskatter och andra så kallade "realistiska" lösningar för en ekologi "varken till höger eller vänster".

6.6. I andra delar av världen börjar ekosocialismen, även om den fortfarande är i minoritet, att få inflytande i sociala rörelser och den radikala vänstern. Vissa viktiga lokala erfarenheter, bland annat i Mindanao, Rojava och Chiapas, har beröringspunkter med det ekosocialistiska perspektivet. Kapitalistisk tillväxt framstår dock fortfarande, felaktigt, för de flesta som det enda sättet att förbättra de sociala förhållandena.

6.7. Med tanke på oordningen och krisens djup finns det en verklig risk för att man inom delar av arbetarklassen ser en växande tendens att offra ekologiska mål på bekostnad av utveckling, skapande av arbetstillfällen och ökade löner. Denna trend skulle bara påskynda den katastrof som samma klasser redan är de första offren för, och skulle fördjupa fackföreningarnas förlorade legitimitet. Den skulle också skapa grogrund för nyfascistiska försök att grönmåla rasistiska, kolonialistiska och folkmordsprojekt. Migranterna som flyr från sina ödelagda länder är de främsta måltavlorna för dessa hatkampanjer.

6.8. Det socialistiska projektet är djupt misskrediterat av stalinismens och socialdemokratins historia. Det är utifrån kamp som vi måste återuppfinna ett alternativ, inte utifrån dogmer.

6.9. Vilka är det som idag står i frontlinjen för den verkliga rörelsen?

Ursprungsbefolkningar, ungdomar, bönder och rasifierade människor som betalar ett högt pris för den sociala och ekologiska förstörelsen. I dessa fyra grupper spelar kvinnor en avgörande roll, i samband med deras specifika ekofeministiska krav, för vilka de kämpar och organiserar sig självständigt.

6.10. Den internationella bondealliansen Via Campesina visar att det är möjligt att kombinera försvaret av fattiga bönders och ursprungsbefolkningars rättigheter, kampen mot extraktivism och jordbruksindustri, kampen för livsmedelssuveränitet och bevarandet av ekosystem med feminism.

6.11. Den stora majoriteten av lönearbetarna är frånvarande eller håller sig undan från antiproduktivistisk kamp. Vissa för då fram slutsatsen att klasskampen är föråldrad, eller måste föras av en "ekologisk klass" som bara existerar i deras fantasi. Men att stoppa katastrofen är bara möjligt genom att revolutionera den sociala existensens produktionssätt. Hur skulle denna revolution i den sociala existensens produktionssätt vara möjlig utan producenternas aktiva och medvetna deltagande? Dessutom är de majoriteten....

6.12. Andra drar tvärtom slutsatsen att det är nödvändigt att vänta på det ögonblick då massan av arbetare, i kamp för sina omedelbara socioekonomiska krav, kommer att ha nått en medvetandenivå som gör det möjligt för dem att delta i den ekologiska kampen på en "klasslinje". Men hur skulle medvetandenivån hos massan av anställda integrera ekologiska frågor i tid om ingen större social kamp kommer för att skaka om den produktivistiska ramen inom vilken massan av anställda, alltmer på defensiven, spontant höjer sina omedelbara socioekonomiska krav? För att komma bortom den produktivistiska ramen krävs en logik med offentliga initiativ och planering av de nödvändiga omställningarna, med garanterad sysselsättning och inkomst.

6.13. Klasskampen är inte en kall abstraktion. "Den verkliga rörelse som avskaffar det nuvarande sakernas tillstånd" (Marx) definierar den och utser dess aktörer. Kvinnors, HBTQI-personers, förtryckta folks, rasifierades, migranternas, bönders och ursprungsbefolkningars kamp för sina rättigheter är inte placerad bredvid arbetarnas kamp mot chefernas exploatering av arbetskraften. De är en del av den levande

klasskampen.

6.14. De är en del av det eftersom kapitalismen behöver det patriarkala förtrycket av kvinnor för att maximera mervärdet och säkerställa social reproduktion till en lägre kostnad, behöver diskrimineringen av HBTQI-personer för att bekräfta patriarkatet, behöver strukturell rasism för att rättfärdiga centrums plundring av periferin, behöver omänsklig "asylpolitik" för att reglera den industriella reservarmén, behöver underkasta bönderna diktat från en skräpmatsproducerande jordbruksindustri för att pressa ned priset på arbetskraft och behöver eliminera det respektfulla förhållande som mänskliga samhällen fortfarande upprätthåller inom sig själva och med naturen för att ersätta det med sin individualistiska ideologi om dominans, som förvandlar kollektivet till en automat och de levande till döda ting.

6.15. Alla dessa kamper och arbetarnas kamp mot den kapitalistiska exploateringen är en del av samma strid för mänsklig frigörelse, och denna frigörelse är egentligen bara möjlig och värdig mänskligheten i medvetenheten om det faktum att vår art på grund av sin specifika intelligens tillhör naturen samtidigt som den har det nu oundvikliga och livsviktiga ansvaret att ta väl hand om den. Detta är för oss den strategiska slutsats som följer av det faktum att kapitalismens destruktiva kraft har fört planeten in i en ny geologisk era.

6.16. Denna analys är grunden för vår strategi där social och ekologisk kamp flyter samman.

6.17. Denna konvergens av strukturer bör inte begränsa sig till sökandet efter den största gemensamma nämnaren när det gäller krav mellan sociala rörelser eller mellan sociala rörelser apparater. Denna uppfattning kan innebära åsidosättande av vissa krav hos vissa grupper (till nackdel för de svagaste bland dem), det vill säga... motsatsen till konvergens.

6.18. Konvergensen mellan social och ekologisk kamp omfattar all kamp som förs av alla sociala aktörer, från de mest erfarna till de mest tveksamma. Det är en process av dynamisk artikulering, som höjer medvetandenivån genom handling och debatt, i ömsesidig respekt. Målet är inte att fastställa en fast plattform utan att skapa en kampenhet mellan de utnyttjade och förtryckta kring konkreta krav som öppnar en dynamik som syftar till att erövra den politiska makten och störta kapitalismen i hela världen.

6.19. I praktiken innebär den ekosociala konvergensen av kamper idag framför allt att de sektorer som är mest medvetna om ekologiska hot vänder sig till de sektorer som är mest medvetna om sociala hot, och vice versa, för att tillsammans övervinna den falska kapitalistiska motsättningen mellan det sociala och det ekologiska.

6.20. I detta synsätt spelar försvaret av en eko-fackföreningrörelse som är både klasskampsinriktad och antiproduktivistisk en viktig roll, baserat på arbetarnas konkreta oro för att bevara sin hälsa och säkerhet på arbetsplatsen och på den roll som varnare för skadorna på ekosystemen och faran med produktionen som de är bäst lämpade att spela.

6.21. Som ekosocialistiska aktivister uppmuntrar vi motstånd på arbetsplatsen genom strejker och alla initiativ som främjar organisering och kontroll för arbetare. Vi arbetar för att stärka mobiliseringar genom att kombinera utvidgningen av strejker, skapa masskampsinriktning av demonstrationer, genom att främja alla former av självorganisering och självskydd i kampen mot förtryck, samt dess popularisering för att motverka lögnerna från de dominerande medierna och regeringsapparaten.

6.22. Vi inspireras också av olika former av civil olydnad, från blockader till bojkott av hyresbetalningar, som också har visat sig vara effektiva.

6.23. Erfarenheter från strider bidrar till att ge näring åt den strategiska debatten.

6.24. Den antiproduktivistiska kampen är mångfacetterad, men i allmänhet är utgångspunkten mycket konkret, ofta lokal, i opposition mot en ny transportinfrastruktur (motorväg, flygplats etc.), kommersiell eller logistisk infrastruktur, extraktivistisk infrastruktur (gruvor, pipelines, megadammar etc.), beslagtagande av mark eller vatten, förstörelse av en skog eller en flod etc. Det är i första hand hotet mot det dagliga livet, mot livsvillkor och hälsa som mobiliserar människor, inte generaliserande diskurser. Genom att konfrontera politiska beslutsfattare, kapitalistiska grupper och de institutioner som skyddar dem, genom att skapa allianser mellan aktörer med olika historia och engagemang blir kampen alltmer global och politisk.

6.25. Dessa kombinationer av kamper förankrade i ett specifikt territorium, med ett exakt mål och en allmän strid finns över hela världen och bildar en ny politisk verklighet som kallas "Blockadia".

6.26. I Frankrike, mot flygplatsprojektet i Notre-Dame-des-Landes, vann bönder, unga radikala aktivister och lokalinvånare stöd från folket och fackföreningsmedlemmar, inklusive de hos kontraktören, och det ledde till seger. Inspirerad av denna vinnande strategi kunde Soulèvement de la Terre-rörelsen, genom att organisera kampen mot megabasiner (enorma vattenreservoarer för bevattning av industriella grödor), lyfta frågan om vatten som en gemensam tillgång som måste bevaras mot jordbruksföretagens monopolisering.

6.27. I USA, vid Standing Rock, tillsammans med tusentals människor, ungdomar och miljöaktivister har sioux-befolkningen upprättat ett läger mot Dakota Access Pipeline som hotar att förorena Missouri och Mississippi och korsar Sioux-befolkningens heliga mark... Lägre stod emot hård repression och tvingade fram en utredning av DAPLs faror för miljön. Den juridiska och politiska kampen fortsätter.

6.28. Skapandet av ett ekosocialistiskt klassmedvetande innebär en konvergens i de kamper där (unga) forskare kan bidra genom att använda och dela med sig av sina kunskaper (agronomiska, klimatologiska, naturvetenskapliga...).

6.29. Strejkkommittéer, kollektivt drivna vårdcentraler, företagsövertaganden, markockupationer, självförvaltande bostadsområden, reparationsverkstäder, matsalar, fröbibliotek, etc. gör det möjligt att experimentera fram en social organisation som är fri från kapitalismen. De gör det möjligt för dem som berövats politisk och ekonomisk makt att uppleva sin kollektiva kraft och intelligens. I motsats till illusionerna om en möjlig förbikoppling eller justering av systemet, kommer de förr eller senare att stöta sig med staten och den kapitalistiska marknaden och visa att det är omöjligt att klara sig utan politisk makt och den nödvändiga störningen av systemet. Men genom att, om än tillfälligt, etablera en annan legitimitet som är folklig, demokratisk och solidarisk, ger de konkreta alternativen de dominerade möjlighet att bli medvetna om sin egen styrka och att arbeta för att bygga en ny hegemoni.

6.30. På ett mer globalt plan är uppbyggnaden av självorganiserade folkmaktsorgan kärnan i vår strategi.

6.31. Systemkrisen för "senkapitalismen", som domineras av den nationsövergripande finansvärlden, ger näring åt både avsky inför fenomenen med den borgerliga regimens förfall, och en känsla av hjälplöshet inför den både

kvantitativt och kvalitativt djupgående försämringen av maktbalansen mellan klasserna. I detta sammanhang får regeringsfrågan ökad betydelse. Att gripa den politiska makten är en förutsättning för att genomföra en plan som inleder en politik av uppbrott, men de senaste åren har visat de dödliga illusionerna i politiska projekt som utnyttjar folkliga strävanden, kanaliserar mobiliseringar, till och med kväver dem i realpolitikens namn, och därmed stärker extremhögern.

6.32. Det finns ingen genväg. En ekosocialistisk brytningsstrategi innebär en kamp för att bilda en regering på grundval av en övergångsplan och ett systematiskt främjande av självaktivitet, kontroll och direkt ingripande av de exploaterade och förtryckta på alla nivåer, eftersom inga konsekventa åtgärder mot exploatering, förtryck och förstörelse av ekosystem kommer att införas utan en maktbalans som bygger på denna självorganisering. Följaktligen är självfrigörelse inte bara vårt mål, utan också en strategi för att störta den etablerade ordningen. Nya institutioner måste byggas upp för att överlägga, fatta demokratiska beslut samt organisera produktionen och hela samhället... Dessa nya krafter måste konfrontera den kapitalistiska statsapparaten, som måste krossas. Omvälvningen av den sociala ordningen, kapitalisternas expropriering, kommer oundvikligen att möta de härskande klassernas våldsamma, väpnade, svar. Inför detta våld kommer de exploaterade och förtryckta inte att ha något annat val än att försvara sig. Det kommer att vara en fråga om att demokratiskt själv-organisera legitimt våld och samtidigt vägra virilism och substitutism.

6.33. Att reflektera och agera, att bygga kamp och kampverktyg, att dela erfarenheter och lära av dem: det internationella genomförandet av denna enorma uppgift kräver ett politiskt verktyg, en ny International för de exploaterade och förtryckta. Genom detta manifest uttrycker Fjärde Internationalen sin beredvillighet att hjälpa till att möta denna utmaning.